

HARTAY CSABA

Egyik szeptemberre sem hasonlítunk

Ha volt is pincelejáró, ma beomlott.
Hétfő óta bontják a szomszéd házat.
Amikor hajnalban kinéztem az ablakon,
az esőtől fénylő cseréphátság helyett
éjből itt ragadt csillagok búcsúztak.

A hőmérő is mintha a halálára készülne.
Rémülten kék alsó értékeit mutatja.
Látom, nem tudok segíteni, megyünk.
Indulunk, úton vagyunk.
Egyik szeptemberre sem hasonlítunk.

Nem tudok úgy felkelni, hogy ne
választana valami fájdalmat, aki
belém költözött az elmúlt két évben.
Középöregség, ilyen sincs, de hátha mégis.
Lépcsőzetesen látom az évszakokat.

Eltolással, eséssel, bukással.
Unalmas már az izgalom is.
Ami tegnap volt, eladják retrónak.
Szeptember van, és optimum értékek.
Ha volt is pincelejáró, ma beomlott.

Majd belassul

Ha száz vagy ezer év után ma jönnék vissza az életembe,
testembe, házamba, otthontalanságomba,
elindulnék a lakásban. Itt álmodtam, itt ébredtem.
Milyen régi, elmaradott idő, milyen elavult gondolatok.
Nem gondoltam akkor még arra, hogy.

De olyan jó volt a hűtőből kivenni, és inni, nyelni.
Hitegetni magam, hogy az évek múlása majd belassul,
várjuk ki a végét, figyeld meg. Milyen távoli vagyok.
És az a test, ami soha nem tudott eléggé akármilyen lenni.
A szerencsém, amit örökké elejtettem, és ripityára tört.

A vitrin megvan még. Őrzi a soha el nem olvasott,
a soha meg nem ivott, a soha ki nem nyitott.
És hogy élünk ott a múltban, nézd meg a terráriumot.
Étel, ital, hamis élmények, majdhogynem minden adott.
Kapni akartam, nyerni, és ez a várakozás, ami innen nem hiányzik.

